

ਯੇਏਲ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਅਤੇ ਲਾਓਦੀਕੀਆ ਦੀ ਸੱਤਵੇਂ-ਦਿਨ ਦੀ ਐਡਵੈਂਟਿਸਟ ਕਲੀਸਿਆ - ਸੰਖਿਆ ਚੁਮਾਲੀ

Jeff Pippenger
2026-02-10

ਸੰਖਿਆ ਚੁਮਾਲੀ

1844 ਵਿੱਚ, ਸੱਤਵੇਂ-ਦਿਨ ਦੇ ਸੱਬਤ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਅਨਮੁਹਰ ਕੀਤੀ ਗਈ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸ ਉੱਤੇ ਸਿਸਟਰ ਵਾਈਟ ਲਈ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਵਾਅਦੇ ਦੇ ਸੰਦੂਕ ਦੇ ਅੰਦਰ ਝਾਤ ਮਾਰੀ। ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਕਿ ਆਖਰੀ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਅਵਤਾਰ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਉੱਤੇ ਵੀ ਉਹੀ ਆਕਾਸ਼ੀ ਜ਼ੋਰ ਸੀ। ਸੱਤਵੇਂ-ਦਿਨ ਦਾ ਸੱਬਤ ਉਸ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਜੋਤ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ ਜੋ ਸੰਦੂਕ ਵਿੱਚੋਂ ਤਦ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਈ ਜਦੋਂ ਪ੍ਰਤਿਰੂਪਿਕ ਪ੍ਰਾਇਸਚਿੱਤ ਦਾ ਦਿਨ ਆਰੰਭ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ ਸੱਤਵੇਂ-ਸਾਲ ਦਾ ਸੱਬਤ ਉਸ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਜੋਤ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ ਜੋ ਸੰਦੂਕ ਵਿੱਚੋਂ ਤਦ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਪ੍ਰਤਿਰੂਪਿਕ ਪ੍ਰਾਇਸਚਿੱਤ ਦਾ ਦਿਨ ਆਪਣੇ ਸਮਾਪਨ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਦਾ ਹੈ।

ਅਵਤਾਰ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਲੇਵੀਆਂ ਤੇਈਂ ਦੀ ਆਖਰੀ ਪਵਿੱਤਰ ਸਭਾ ਵਿੱਚ ਰੂਪਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ; ਇਹ ਸੱਤਵੇਂ ਦਿਨ ਦੇ ਸੱਬਤ ਲਈ ਓਮੇਗਾ ਹੈ, ਜੋ ਲੇਵੀਆਂ ਤੇਈਂ ਦੇ ਆਰੰਭ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੀ ਪਵਿੱਤਰ ਸਭਾ ਹੈ। ਉਹ ਪਹਿਲਾ ਸੱਬਤ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਸ੍ਰਿਜਨਾਤਮਕ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ ਅਤੇ ਆਖਰੀ ਸੱਬਤ ਉਸ ਦੀ ਪੁਨਰ-ਸ੍ਰਿਜਨਾਤਮਕ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ। ਉਹ ਪਹਿਲਾ ਸੱਬਤ "23" ਅੰਕ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਆਖਰੀ "252" ਅੰਕ ਦੁਆਰਾ।

ਉਹ ਦੋ ਪ੍ਰਤੀਕ ਲੇਵੀਵਿਵਸਥਾ ਤੇਈਂ ਦੇ ਦੋਨੋਂ ਸਿਰਿਆਂ ਦੇ ਆਸਰੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਮਿਲਰਾਈਟ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਵੀ ਦੋਨੋਂ ਸਿਰਿਆਂ ਦੇ ਆਸਰੇ ਹਨ। 1798 ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਉੱਤਰੀ ਰਾਜ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ 2,520 ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਸੀ, ਅਤੇ 2,300 ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਪੂਰਤੀ 22 ਅਕਤੂਬਰ, 1844 ਨੂੰ ਹੋਈ। ਜਦੋਂ ਸਿਸਟਰ ਵਾਈਟ ਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਇਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਦਸ ਹੁਕਮਾਂ ਉੱਤੇ ਨਿਗਾਹ ਕੀਤੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਅੰਤਿਮ-ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਸੀ, ਜੋ ਮਸੀਹ ਦੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਅੰਤਿਮ ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣਾ ਮਿਲਾਪ ਕਰਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਪੂਰਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਮੰਦਰ ਦੀ ਪਰੀਖਿਆ ਉਸ ਮੇਮਨੇ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਦੀ ਪਰੀਖਿਆ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਕਿਤੇ ਵੀ ਉਹ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਇਹ ਉਹ ਹਨ ਜੋ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਨਾਲ ਅਸ਼ੁੱਧ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਗਏ; ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਕੁਆਰੇ ਹਨ। ਇਹ ਉਹ ਹਨ ਜੋ ਮੇਮਨੇ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਕਿਤੇ ਵੀ ਉਹ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਮਨੁੱਖਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਛੁਡਾਏ ਗਏ ਹਨ, ਪਰਮੇਸੁਰ ਅਤੇ ਮੇਮਨੇ ਲਈ ਪਹਿਲੇ ਫਲ ਹੋਣ ਕਰਕੇ। ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ 14:4.

ਭੈਣ ਵਾਈਟ, ਇੱਕ ਨਬੀ ਵਜੋਂ, ਆਰੰਭ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾ ਰਹੀ ਸੀ ਜੋ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੁਆਰਾ ਪਰਮ ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕੀਤੇ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਉਦਾਹਰਨ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ ਜੋ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੁਆਰਾ ਪਰਮ ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਫਿਰ ਸੰਦੂਕ ਵੱਲ ਨਿਹਾਰਦੇ ਹਨ। ਜੋ ਕੁਝ ਉਹ ਉੱਥੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਹੋਇਆ ਦੇਖਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਅਵਤਾਰ ਦਾ ਸਿਧਾਂਤ ਹੈ, at-one-ment ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਹੈ। ਉਹ ਦੋ ਢੱਕਣ ਵਾਲੇ ਕਰੂਬਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹਨ ਜੋ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਅਤੇ ਪੁਨਰ-ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਦੋ ਸਬਤਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਸੰਦੂਕ ਦੇ ਇੱਕ ਪਾਸੇ 252 ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ 23 ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਪਛਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਅਤੇ ਪੁਨਰ-ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ, 23 ਮਨੁੱਖਤਾ ਨਾਲ ਦਿਵਯਤਾ ਦੇ ਵਿਵਾਹ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ 252 ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜੇਹੇ ਮਨੁੱਖ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਰੂਪਾਂਤਰਣ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਕ ਵਜੋਂ ਦੇਖਦੇ ਹਨ ਜੋ ਦਿਵਯਤਾ ਨਾਲ ਸੰਯੁਕਤ ਹੈ।

ਦਇਆ-ਆਸਨ ਨੂੰ ਹਟਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਸਿਸਟਰ ਵਾਈਟ ਵੱਲੋਂ ਉਸ ਦੇ ਅੰਦਰ ਦੇਖਣਾ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਤੌਰ ਤੇ ਉਹ ਚਿੱਤਰਣ ਉਸ ਸਮੇਂ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਅੰਤਿਮ ਦਿਨਾਂ ਲਈ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਜੀਵਿਤ ਸੀ। ਤੱਕਣ ਦੁਆਰਾ ਅਸੀਂ ਬਦਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਮੰਦਰ ਦੀ ਪਰਖ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਮਸੀਹ ਆਪਣੀ ਕੁਆਰੀ ਪ੍ਰਜਾ ਨੂੰ ਕਦਮ ਦਰ ਕਦਮ ਆਪਣੇ ਮੰਦਰ ਵਿੱਚ ਅਗਵਾਈ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਸੱਚਾਈਆਂ ਉਹਨਾਂ ਕਦਮਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਉਸ ਮਾਰਗ ਉੱਤੇ ਹਨ ਜਿਸ ਨੂੰ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਹੈ।

ਛਿਆਲੀ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਮਿਲਰਾਈਟ ਮੰਦਰ ਇੱਕ ਪੈੜੀ ਹੈ।

“23” ਦਾ ਮਨੁੱਖੀ ਮੰਦਰ, (ਪੁਰਖ ਅਤੇ ਇਸਤ੍ਰੀ, ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰਚਿਆ) ਇੱਕ ਕਦਮ ਹੈ।

ਮਸੀਹ ਦਾ ਆਪਣੇ ਮੰਦਰ ਨੂੰ ਤਿੰਨ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹਾ ਕਰਨਾ ਇੱਕ ਕਦਮ ਹੈ।

ਭੰਡਾਰਘਰ ਮਲਾਕੀ ਦਾ ਮੰਦਰ ਹੈ।

ਨਹਿਮਿਆਹ ਨੇ ਤੇਬੀਆਹ ਦੀ ਅਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਤੋਂ ਭੰਡਾਰ-ਘਰ ਨੂੰ ਸੁੱਧ ਕੀਤਾ।

ਉਹ ਮੰਦਰ ਉਹੀ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਮਹਾਂਯਾਜਕ ਹਿਲਕਿਯਾਹ ਨੇ ਰਾਜਾ ਯੋਸ਼ੀਆਹ ਦੇ ਪੁਨਰਜਾਗਰਣ ਦੇ ਸਮੇਂ ਮੂਸਾ ਦੀਆਂ ਲਿਖਤਾਂ ਨੂੰ ਲੱਭਿਆ ਸੀ।

ਜਿਸ ਮੰਦਰ ਨੂੰ ਨਹਮਯਾਹ ਨੇ ਅਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਤੋਂ ਸੁੱਧ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਉਹੀ ਮੰਦਰ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਮਸੀਹ ਨੇ ਦੇ ਵਾਰ ਉਸ ਦੀ “ਧਰਮ-ਦ੍ਰੋਹੀ ਅਪਵਿਤ੍ਰਤਾ” ਤੋਂ ਸੁੱਧ ਕੀਤਾ, ਜਿਵੇਂ ਸਿਸਟਰ ਵਾਈਟ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ।

ਮਿਲਰ ਦੇ ਸੁਪਨੇ ਦਾ ਸੰਦੂਕ ਇੱਕ ਪੈੜੀ ਸੀ।

ਜਦੋਂ ਮਸੀਹ ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸਯੋਗਾਂ ਨੂੰ ਅਤਿ ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਵਿੱਚ ਲੈ ਗਿਆ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਿਸਟਰ ਵਾਈਟ ਦੇ ਆਰਕ ਵੱਲ ਲਿਜਾਣ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਆਰਕ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਦਇਆ-ਆਸਨ ਨੂੰ ਉੱਪਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅੰਦਰ ਝਾਤ ਮਾਰਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਅੰਦਰ ਵੇਖਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਅਵਤਾਰ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਅਤੇ ਸੱਤਵੇਂ ਦਿਨ ਦੇ ਸੱਬਤ—ਦੋਹਾਂ ਨੂੰ—ਇੱਕ ਕੋਮਲ ਪ੍ਰਭਾ ਨਾਲ ਮੰਡਿਤ ਵੇਖਦੇ ਹਨ। ਪੰਕਤੀ ਉੱਤੇ ਪੰਕਤੀ, ਜੇ ਲੋਕ ਉਹਨਾਂ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਨੂੰ ਪਛਾਣਦੇ ਹਨ ਜੋ “ਇੱਕ ਕੋਮਲ ਚਮਕ ਨਾਲ ਮੰਡਿਤ” ਹਨ, ਉਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੁਆਰਾ ਸਿਸਟਰ ਵਾਈਟ ਨਾਲ ਅਤਿ ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਨ ਅਤੇ ਆਰਕ ਅੰਦਰ ਝਾਤ ਮਾਰਣ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਇਕਸਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਪੁਰਾਤਨ ਨਬੀਆਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਜੀਉਣ ਵਾਲੇ ਦਿਨਾਂ ਨਾਲੋਂ ਅੰਤਿਮ ਦਿਨਾਂ ਲਈ ਹੋਰ ਵੀ ਵਧੇਰੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਬੋਲਿਆ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਪੁਰਾਤਨ ਨਬੀ ਆਪ ਹੀ ਗਵਾਹੀ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਤਦੋਂ ਉਹ ਅੰਤਿਮ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਪ੍ਰਜਾ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਅੰਤਿਮ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਪ੍ਰਜਾ ਇੱਕ ਲੱਖ ਚੁਤਾਲੀ ਹਜ਼ਾਰ ਹੈ। ਸਿਸਟਰ ਵਾਈਟ ਸੰਭਵਤ: ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਪੁਰਾਤਨ ਨਬੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤਕ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਇੱਕ ਲੱਖ ਚੁਤਾਲੀ ਹਜ਼ਾਰ ਦੇ ਓਮੇਗਾ ਇਤਿਹਾਸ ਦੀ ਅਲਫਾ ਇਤਿਹਾਸ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਸਾਰੇ ਨਬੀ ਬਚੇ ਹੋਏ ਅਵਸ਼ੇਸ਼ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਸਿਸਟਰ ਵਾਈਟ ਇੱਕ ਅਰੰਭਕ ਇਤਿਹਾਸ ਦਾ ਵੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਅੰਤਕਾਲੀਨ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ—ਬਿਲਕੁਲ ਅੱਖਰਸ਼:—ਪੂਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਅਲਫਾ ਦੇ ਨੀਂਹੀ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ, ਸਿਸਟਰ ਵਾਈਟ ਨੂੰ ਦਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਸਵਰਗੀ ਪਵਿੱਤਰਸਥਾਨ ਦੇ ਪਰਮ ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਵਿੱਚ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ। ਉੱਥੇ ਪਹੁੰਚਣ ਉਪਰੰਤ, ਵਾਚਾ ਦੇ ਸੰਦੂਕ ਉੱਤੇ ਸਥਿਤ ਕਿਰਪਾ-ਆਸਨ—ਇੱਕ ਐਸਾ ਆਸਨ ਜੋ ਹਟਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਸੀ—ਉੱਪਰ ਚੁੱਕਿਆ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਜੋ ਸਿਸਟਰ ਵਾਈਟ ਅੰਦਰ ਦੇਖ ਸਕੇ, ਜਿੱਥੇ ਉਸ ਨੇ ਦਸ ਹੁਕਮਨਾਮੇ ਵੇਖੇ।

“ਅਤਿ ਪਵਿੱਤਰ ਥਾਂ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਇੱਕ ਸੰਦੂਕ ਵੇਖਿਆ; ਉਸ ਦੇ ਉੱਪਰਲੇ ਭਾਗ ਅਤੇ ਪਾਸਿਆਂ ਉੱਤੇ ਖ਼ਾਲਿਸ ਤੋਂ ਖ਼ਾਲਿਸ ਸੋਨਾ ਸੀ। ਸੰਦੂਕ ਦੇ ਹਰ ਇੱਕ ਸਿਰੇ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਸੰਦਰ ਕਰੂਬ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੇ ਪਰ ਉਸ ਉੱਪਰ ਫੈਲੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਵੱਲ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਹੇਠਾਂ ਵੱਲ ਤੱਕ ਰਹੇ ਸਨ। ਦੂਤਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਸੋਨੇ ਦਾ ਧੁਪਦਾਨ ਸੀ। ਸੰਦੂਕ ਦੇ ਉੱਪਰ, ਜਿੱਥੇ ਦੂਤ ਖੜੇ ਸਨ, ਇੱਕ ਅਤਿ ਹੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਮਾਨ ਮਹਿਮਾ ਸੀ, ਜੋ ਉਸ ਸਿੰਹਾਸਨ ਵਰਗੀ ਦਿਸਦੀ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵੱਸਦਾ ਹੈ। ਯਿਸੂ ਸੰਦੂਕ ਦੇ ਕੋਲ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਸੰਤਾਂ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾਵਾਂ ਉਸ ਦੇ ਕੋਲ ਉੱਪਰ ਚੜ੍ਹਦੀਆਂ ਸਨ, ਤਾਂ ਧੁਪਦਾਨ ਵਿੱਚੋਂ ਧੁਪ ਦਾ ਧੂੰਆ ਉੱਠਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਧੁਪ ਦੇ ਧੂੰਏਂ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾਵਾਂ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਅੱਗੇ ਚੜ੍ਹਾਉਂਦਾ ਸੀ। ਸੰਦੂਕ ਵਿੱਚ ਮੰਨਾ ਦਾ ਸੋਨੇ ਦਾ ਘੜਾ, ਹਾਰੂਨ ਦੀ ਉਹ ਲਾਠੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਲੀਆਂ ਨਿਕਲੀਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਪੱਥਰ ਦੀਆਂ ਉਹ ਤਖ਼ਤੀਆਂ ਸਨ ਜੋ ਇੱਕ ਪੁਸਤਕ ਵਾਂਗ ਇਕੱਠੀਆਂ ਮੁੜ ਜਾਂਦੀਆਂ ਸਨ।

ਯਿਸੂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਿਆ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਵੇਖਿਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਉਗਲੀ ਨਾਲ ਦਸ ਹੁਕਮ ਲਿਖੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਇੱਕ ਤਖ਼ਤੀ ਉੱਤੇ ਚਾਰ ਸਨ, ਅਤੇ ਦੂਜੀ ਉੱਤੇ ਛੇ। ਪਹਿਲੀ ਤਖ਼ਤੀ ਦੇ ਉਹ ਚਾਰ ਹੋਰ ਛੇ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਚਮਕਦੇ ਸਨ। ਪਰ ਚੌਥਾ, ਅਰਥਾਤ ਸੱਬਤ ਦਾ ਹੁਕਮ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਚਮਕਦਾ ਸੀ; ਕਿਉਂਕਿ ਸੱਬਤ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਪਵਿੱਤਰ ਨਾਮ ਦੇ ਆਦਰ ਵਿੱਚ ਮਨਾਇਆ ਜਾਣ ਲਈ ਵੱਖਰਾ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਵਿੱਤਰ ਸੱਬਤ ਮਹਿਮਾਮਈ ਦਿਸਦਾ ਸੀ—ਉਸ ਦੇ ਚਾਰੋਂ ਪਾਸੇ ਮਹਿਮਾ ਦਾ ਇੱਕ ਪ੍ਰਕਾਸ਼-ਵਲਯ ਸੀ। ਮੈਂ ਵੇਖਿਆ ਕਿ ਸੱਬਤ ਦਾ ਹੁਕਮ ਸਲੀਬ ਉੱਤੇ ਕੀਲਿਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਉਹ ਕੀਲਿਆ ਗਿਆ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਹੋਰ ਨੌਂ ਹੁਕਮ ਵੀ ਕੀਲੇ ਗਏ ਹੁੰਦੇ; ਅਤੇ ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਸਭ ਨੂੰ ਤੋੜਨ ਲਈ ਉਤਨੇ ਹੀ ਆਜ਼ਾਦ ਹੁੰਦੇ ਜਿੰਨੇ ਚੌਥੇ ਨੂੰ ਤੋੜਨ ਲਈ। ਮੈਂ ਵੇਖਿਆ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਸੱਬਤ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਬਦਲਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਬਦਲਦਾ। ਪਰ ਪੋਪ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਹਫ਼ਤੇ ਦੇ ਸੱਤਵੇਂ ਦਿਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲੇ ਦਿਨ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਸੀ; ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਨੇ ਸਮਿਆਂ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਨੂੰ ਬਦਲਣਾ ਸੀ।" *Early Writings*, 32.

ਸੱਤਵੇਂ ਦਿਨ ਦੇ ਵਿਸ਼ਰਾਮ-ਦਿਨ ਦਾ ਸਿਧਾਂਤ ਮਿਲਰਾਈਟ ਅੰਦੋਲਨ ਦੇ ਬੁਨਿਆਦੀ ਇਤਿਹਾਸ ਦਾ ਅਲਫਾ ਸਿਧਾਂਤ ਸੀ, ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਫਿਲਾਦੇਲਫੀਆਈ ਮਿਲਰਾਈਟ ਅੰਦੋਲਨ ਵਜੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ, ਫਿਰ 1856 ਵਿੱਚ ਲਾਓਦੀਸੀਆਈ ਮਿਲਰਾਈਟ ਅੰਦੋਲਨ ਵਿੱਚ ਪਰਿਵਰਤਿਤ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ ਫਿਰ 1863 ਵਿੱਚ ਲਾਓਦੀਸੀਆਈ ਸੱਤਵੇਂ-ਦਿਨ ਐਡਵੈਂਟਸਟ ਕਲੀਸਿਆ ਵਿੱਚ ਪਰਿਵਰਤਿਤ ਹੋਇਆ। ਸਿਸਟਰ ਫ੍ਰਾਈਟ ਆਖਰੀ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਓਮੇਗਾ ਸਿਧਾਂਤ ਦੀ ਵੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਲੱਖ ਚੁਆਲੀ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਦਾ ਲਾਓਦੀਸੀਆਈ ਅੰਦੋਲਨ ਇੱਕ ਲੱਖ ਚੁਆਲੀ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਦੇ ਫਿਲਾਦੇਲਫੀਆਈ ਅੰਦੋਲਨ ਵਿੱਚ ਪਰਿਵਰਤਿਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਅਲਫਾ ਅਤੇ ਓਮੇਗਾ ਦੀਆਂ ਜੋੜੀਆਂ ਸੱਤਵੇਂ ਦਿਨ ਦੇ ਵਿਸ਼ਰਾਮ-ਦਿਨ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਅਤੇ ਅਵਤਾਰ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਈਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ।

"ਜੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨਾਲ ਸੰਗਤਿ ਰੱਖਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਧਰਮ ਦੇ ਸੂਰਜ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਚੱਲਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਅੱਗੇ ਆਪਣਾ ਰਸਤਾ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ ਕਰਕੇ ਆਪਣੇ ਛੁਟਕਾਰੇ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਦਾ ਅਪਮਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਆਕਾਸ਼ੀ ਜੋਤਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਚਮਕਦੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਇਸ ਧਰਤੀ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਅੰਤ ਦੇ ਨੇੜੇ ਪਹੁੰਚਦੇ ਹਨ, ਮਸੀਹ ਬਾਰੇ ਅਤੇ ਉਸ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਬਾਰੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਗਿਆਨ ਬਹੁਤ ਵਧ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਨਿਗਾਹ ਵਿੱਚ ਉਹ ਅਨੰਤ ਮੂਲ ਦੇ ਹਨ; ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਉਸ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਨਾਲ ਏਕਤਾ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਬਚਨ ਅਤਿਅੰਤ ਸੁੰਦਰਤਾ ਅਤੇ ਮਨੋਹਰਤਾ ਨਾਲ ਭਰਪੂਰ ਹੈ। ਉਹ ਇਸ ਦੀ ਮਹੱਤਤਾ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਹਨ। ਸੱਚਾਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਅਵਤਾਰ ਦਾ ਸਿਧਾਂਤ ਮਿਦੁ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਨਾਲ ਆਵਿੱਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਵੇਖਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪਵਿੱਤਰ ਸ਼ਾਸਤਰ ਉਹ ਕੁੰਜੀ ਹੈ ਜੋ ਸਭ ਭੇਦਾਂ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸਭ ਕਠਿਨਾਈਆਂ ਦਾ ਸਮਾਧਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜੋਤਿ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਜੋਤਿ ਵਿੱਚ ਚੱਲਣ ਲਈ ਅਨਿਛਾ ਦਿਖਾਈ ਹੈ, ਉਹ ਭਗਤੀ ਦੇ ਭੇਦ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ; ਪਰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਲੀਬ ਚੁੱਕਣ ਅਤੇ ਯਿਸੂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਹੋ ਲੈਣ ਵਿੱਚ ਸੰਕੋਚ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਜੋਤਿ ਵਿੱਚ ਜੋਤਿ ਵੇਖਣਗੇ।" *The Southern Watchman*, April 4, 1905.

"ਅਵਤਾਰ ਸੰਬੰਧੀ ਸਿਧਾਂਤ" ਨੂੰ "ਭਗਤੀ ਦਾ ਭੇਦ" ਵੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਅਤੇ ਬਿਨਾ ਕਿਸੇ ਵਿਵਾਦ ਦੇ ਭਗਤੀ ਦਾ ਭੇਦ ਮਹਾਨ ਹੈ: ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇਹ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ, ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਧਰਮੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ, ਦੂਤਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਸਿਆ, ਗੈਰ-ਯਹੂਦੀਆਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਚਾਰਿਆ ਗਿਆ, ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਉਸ ਉੱਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਮਹਿਮਾ ਵਿੱਚ ਉੱਪਰ ਚੁੱਕਿਆ ਗਿਆ। 1 ਤਿਮੋਥਿਉਸ 3:16।

"ਭੇਦ" ਅੰਤਿਮ ਪੀੜ੍ਹੀ ਤੱਕ ਲੁਕਿਆ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸਯੋਗ ਇਹ ਦੇਖਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਵਤਾਰ ਦਾ ਸਿਧਾਂਤ ਸੱਤਵੇਂ ਦਿਨ ਦੇ ਸਬਤ ਦਾ ਓਮੀਗਾ ਹੈ।

ਉਹ ਭੇਦ ਵੀ, ਜੋ ਯੁਗਾਂ ਤੋਂ ਅਤੇ ਪੀੜ੍ਹੀਆਂ ਤੋਂ ਲੁਕਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਹੁਣ ਉਸ ਦੇ ਸੰਤਾਂ ਉੱਤੇ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ; ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਇਹ ਜਾਣੂ ਕਰਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਗੈਰ-ਯਹੂਦੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇਸ ਭੇਦ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਦੇ ਧਨ ਦੀ ਕੀ ਮਹਾਨਤਾ ਹੈ; ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਮਸੀਹ ਹੈ, ਮਹਿਮਾ ਦੀ ਆਸ। ਕੁਲੁੱਸੀਆਂ 1:26, 27.

ਇਹ ਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਕੁਲੁੱਸੀਆਂ 1:26 ਹੀ ਉਸ "ਭੇਦ" ਦੀ ਗੱਲ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ "ਲੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ," ਪਰ ਉਹ ਭੇਦ ਅੰਤਿਮ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ "ਪਰਗਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ" ਹੈ। ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਤਦੋਂ ਪਰਗਟ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀ ਮੁਹਰ ਖੋਲ੍ਹੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਦਾਨੀਏਲ ਬਾਰੂਹਾਂ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ 1,260 ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਉੱਤੇ, ਅੰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ

ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀ ਮੁਹਰ ਖੁਲ੍ਹਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਜੋ ਪੀੜ੍ਹੀਆਂ ਤੱਕ ਲੁਕਾਈ ਹੋਈ ਸੀ, ਉਸ ਦੀ ਮੁਹਰ ਖੋਲ੍ਹੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਉਹ ਸੱਚਾਈ ਹੈ ਜੋ, ਜਦੋਂ ਉਸ ਦੀ ਮੁਹਰ ਖੁਲ੍ਹਦੀ ਹੈ, "ਮਹਿਮਾ" ਹੈ ਜੋ ਐਤਵਾਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਮੇਂ ਗੈਰ-ਯਹੂਦੀਆਂ ਨੂੰ ਜਾਣੂ ਕਰਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਭੇਦ ਤੁਹਾਡੇ ਅੰਦਰ ਮਸੀਹ ਹੈ, ਜੋ ਮਹਿਮਾ ਦੀ ਆਸ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਸੱਤਵੇਂ ਤੁਰਹੇ ਦੀ ਧੁਨੀ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਪਰ ਸੱਤਵੇਂ ਦੂਤ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਨਰਸਿੰਘਾ ਵਜਾਉਣਾ ਆਰੰਭ ਕਰੇਗਾ, ਤਾਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਭੇਤ ਸੰਪੂਰਣ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ, ਜਿਵੇਂ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸੇਵਕਾਂ ਨਬੀਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ 10:7।

ਇਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਚਿਤ ਹੈ ਕਿ ਸੱਤਵੇਂ ਦੂਤ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੱਤਵੇਂ ਮਹੀਨੇ ਦੇ ਦਸਵੇਂ ਦਿਨ ਵੱਜਣ ਲੱਗੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ 10:7 ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਸੱਤਵਾਂ ਦੂਤ ਤੀਸਰੀ ਹਾਏ ਵਜੋਂ ਵੀ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਪਹਿਲੀਆਂ ਦੋ ਹਾਏਆਂ ਇਸਲਾਮ ਸਨ; ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਦੋ ਗਵਾਹੀ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਤੀਸਰੀ ਹਾਏ ਇਸਲਾਮ ਹੈ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਭੇਦ ਉਸ ਵੇਲੇ ਪੂਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਇਸਲਾਮ ਦੀ ਤੁਰਹੀ ਵੱਜ ਰਹੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਸੱਤਵੇਂ ਤੁਰਹੇ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ, ਅਵਤਾਰ ਦਾ ਸਿਧਾਂਤ—ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਅੰਦਰ ਮਸੀਹ ਦਾ ਭੇਦ ਹੈ, ਜਾਂ ਮਨੁੱਖਤਾ ਨਾਲ ਦਿਵਯਤਾ ਦਾ ਮਿਲਾਪ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਮਸੀਹ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਆਪ ਉੱਤੇ ਮਨੁੱਖੀ ਦੇਹ ਧਾਰਨ ਕੀਤੀ—ਇੱਕ ਲੱਖ ਚੁਆਲੀ ਹਜ਼ਾਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਦੇ ਉਮੀਦਵਾਰਾਂ ਦੀ ਇਸ ਗੱਲ ਉੱਤੇ ਪਰਖ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ ਕਿ ਕੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਅੱਤ ਪਵਿੱਤਰ ਥਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦਾ ਤੇਲ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੈ। ਜੇ ਉਹ ਹਿਚਕਿਚਾਉਣ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਹਨੇਰਾ ਛਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ; ਜੇ ਉਹ ਮੋਨੇ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਜਿੱਥੇ ਕਿਤੇ ਉਹ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਉੱਥੇ ਤੱਕ ਚੱਲਣ, ਤਾਂ ਉਹ ਸੰਦੂਕ ਦੇ ਅੰਦਰ ਝਾਤ ਮਾਰਣ ਲਈ ਅਗਵਾਈ ਕੀਤੇ ਜਾਣਗੇ। ਸੰਦੂਕ ਵਿੱਚ ਉਹ ਸੱਤਵੇਂ ਦਿਨ ਦੇ ਸਬਤ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਅਤੇ ਅਵਤਾਰ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਪਾਉਣਗੇ।

ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ ਕਿੰਨੀ ਹੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਣ, ਜਿਸ ਗੱਲ ਉੱਤੇ ਮੈਂ ਧਿਆਨ ਕੇਂਦ੍ਰਿਤ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਉਹ ਐਲਫ਼ਾ ਅਤੇ ਓਮੇਗਾ ਦੀਆਂ ਜੋਤੀਆਂ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਭਵਿੱਖਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਪ੍ਰਜਾ ਨੂੰ ਸੁਰਗੀ ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਵਾਚਾ ਦੇ ਸੰਦੂਕ ਵੱਲ ਨਿਗਾਹ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਦਰਸਾਇਆ। ਆਖਰੀ ਦਿਨਾਂ ਦੌਰਾਨ, ਇੱਕ ਲੱਖ ਚੁਆਲੀ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ, ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੀ ਕੋਈ ਐਸਾ ਬਿੰਦੂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਲੱਖ ਚੁਆਲੀ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਨੂੰ ਪਰਮ ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਵਿੱਚ ਲਿਆਂਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਹੋਏ ਸੰਦੂਕ ਉੱਤੇ ਨਿਗਾਹ ਧਰ ਸਕਣ।

ਜੇ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੈ ਕਿ ਭਵਿੱਖਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾ ਅੰਤਲੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਵੀ ਹੈ ਕਿ ਭੈਣ ਵ੍ਰਾਈਟ ਹਰ ਪੱਖੋਂ, ਉਤਨੀ ਹੀ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਸੀ ਜਿੰਨੇ ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਹੋਰ ਸਭ ਭਵਿੱਖਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾ ਸਨ—ਤਾਂ ਜੋ ਲਾਗੂਕਰਨ ਮੈਂ ਹੁਣੇ ਹੀ ਪ੍ਰਸਤੁਤ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਸੱਚ ਮੰਨਣਾ ਹੀ ਪਵੇਗਾ। ਇਕ ਲੱਖ ਚੁਆਲੀ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਨੂੰ ਮਸੀਹ ਦਾ ਅਨੁਸਰਣ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਰਾਹੀਂ ਸਭ ਤੋਂ ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਵਿੱਚ, ਜਿਵੇਂ ਭੈਣ ਵ੍ਰਾਈਟ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ 22 ਅਕਤੂਬਰ, 1844 ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸਯੋਗ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਸ ਵੇਲੇ ਦੇ ਵਰਗ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਏ ਸਨ: ਉਹ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਰਾਹੀਂ ਅੰਦਰ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅੰਦਰ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕੀਤਾ।

"ਮੈਨੂੰ ਮਸੀਹ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਆਗਮਨ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਵੱਲ ਮੁੜ ਧਿਆਨ ਦਿਵਾਇਆ ਗਿਆ। ਯੂਹੰਨਾ ਨੂੰ ਇਲਿਆਹ ਦੀ ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀ ਵਿੱਚ ਯਿਸੂ ਦਾ ਰਾਹ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਲਈ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਯੂਹੰਨਾ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ, ਉਹ ਯਿਸੂ ਦੀਆਂ ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ ਤੋਂ ਕੋਈ ਲਾਭ ਨਾ ਲੈ ਸਕੇ। ਉਸ ਦੇ ਆਉਣ ਦੀ ਪੂਰਵ-ਸੂਚਨਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਜਿਹੀ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਲੈ ਆਇਆ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਇਹ ਸਭ ਤੋਂ ਮਜ਼ਬੂਤ ਸਬੂਤ ਵੀ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਸਵੀਕਾਰ ਨਾ ਕਰ ਸਕੇ ਕਿ ਉਹੀ ਮਸੀਹ ਸੀ। ਸ਼ੈਤਾਨ ਨੇ ਯੂਹੰਨਾ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਹੋਰ ਵੀ ਅੱਗੇ ਵਧਾਇਆ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਮਸੀਹ ਨੂੰ ਵੀ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਸਲੀਬ ਤੇ ਚੜ੍ਹਾਉਣ। ਇਹ ਕਰਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅਜਿਹੀ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਰੱਖ ਲਿਆ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਪੰਤੇਕੁਸਤ ਦੇ ਦਿਨ ਦੀ ਉਸ ਆਸ਼ੀਸ਼ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਾ ਕਰ ਸਕੇ, ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਵਰਗੀ ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦਾ ਰਾਹ ਸਿਖਾਂਦੀ। ਮੰਦਰ ਦੇ ਪਰਦੇ ਦਾ ਫੱਟ ਜਾਣਾ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਸੀ ਕਿ ਯਹੂਦੀ ਬਲੀਆਂ ਅਤੇ ਰਸਮਾਂ ਹੁਣ ਹੋਰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਾ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਣਗੀਆਂ। ਮਹਾਨ ਬਲੀ ਅਰਪਿਤ ਕੀਤੀ ਜਾ ਚੁੱਕੀ ਸੀ ਅਤੇ ਸਵੀਕਾਰ ਵੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ

ਪੰਤੋਕੁਸਤ ਦੇ ਦਿਨ ਉਤਰਿਆ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਚੇਲਿਆਂ ਦੇ ਮਨਾਂ ਨੂੰ ਧਰਤੀ ਦੇ ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਤੋਂ ਸਵਰਗੀ ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਵੱਲ ਲੈ ਗਿਆ, ਜਿੱਥੇ ਯਿਸੂ ਆਪਣੇ ਹੀ ਲਹੂ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਚੁੱਕਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਜੋ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਾਇਸਚਿੱਤ ਦੇ ਲਾਭ ਆਪਣੇ ਚੇਲਿਆਂ ਉੱਤੇ ਉੱਡੇਲ ਸਕੇ। ਪਰ ਯਹੂਦੀ ਪੂਰੀ ਅੰਧਕਾਰਤਾ ਵਿੱਚ ਛੱਡ ਦਿੱਤੇ ਗਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਹ ਸਾਰਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਗੁਆ ਲਿਆ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉੱਧਾਰ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਬਾਰੇ ਮਿਲ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਨਿਰਰਥਕ ਬਲੀਆਂ ਅਤੇ ਭੇਟਾਂ ਉੱਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਦੇ ਰਹੇ। ਸਵਰਗੀ ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਨੇ ਧਰਤੀ ਦੇ ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਦੀ ਥਾਂ ਲੈ ਲਈ ਸੀ, ਤਦ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਬਦਲਾਅ ਦਾ ਕੋਈ ਗਿਆਨ ਨਾ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਵਿੱਚ ਮਸੀਹ ਦੀ ਮੱਧਸਥਤਾ ਤੋਂ ਕੋਈ ਲਾਭ ਨਾ ਲੈ ਸਕੇ।”

“ਬਹੁਤੇ ਲੋਕ ਮਸੀਹ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸਲੀਬ ਉੱਤੇ ਚੜ੍ਹਾਉਣ ਵਿੱਚ ਯਹੂਦੀਆਂ ਦੇ ਚਾਲ-ਚਲਣ ਨੂੰ ਦਹਿਸ਼ਤ ਨਾਲ ਦੇਖਦੇ ਹਨ; ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਉਸ ਨਾਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਪਮਾਨਜਨਕ ਦੁਰਵਿਹਾਰ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਹ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਨਾ ਤਾਂ ਪਤਰਸ ਵਾਂਗ ਉਸ ਦਾ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦੇ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਯਹੂਦੀਆਂ ਵਾਂਗ ਉਸ ਨੂੰ ਸਲੀਬ ਉੱਤੇ ਚੜ੍ਹਾਉਂਦੇ। ਪਰ ਪਰਮੇਸੁਰ, ਜੋ ਸਭ ਦੇ ਦਿਲਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਦਾ ਹੈ, ਨੇ ਉਸ ਯਿਸੂ-ਪ੍ਰੇਮ ਨੂੰ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਹ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਪਰਖ ਲਈ ਲਿਆ ਹੈ। ਸਾਰੇ ਸੁਰਗ ਨੇ ਪਹਿਲੇ ਦੂਤ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੇ ਸਵਾਗਤ ਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਗਹਿਰੀ ਰੁਚੀ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ। ਪਰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ, ਜੋ ਯਿਸੂ ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਨ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਸਲੀਬ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਪੜ੍ਹਦੇ ਸਨ ਤਾਂ ਅੰਸੂ ਵਗਾਉਂਦੇ ਸਨ, ਉਸ ਦੇ ਆਉਣ ਦੀ ਸੁਸਮਾਚਾਰ ਦਾ ਉਪਹਾਸ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਭਰਮ ਕਰਾਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਵੈਰ ਕੀਤਾ ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣ ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਮ ਰੱਖਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕਲੀਸਿਆਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਹਿਲੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ, ਉਹ ਦੂਜੇ ਤੋਂ ਲਾਭ ਨਹੀਂ ਲੈ ਸਕੇ; ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਹ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੇ ਪੁਕਾਰ ਤੋਂ ਲਾਭਾਨਵਿਤ ਹੋਏ, ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਰਾਹੀਂ ਯਿਸੂ ਦੇ ਨਾਲ ਸਵਰਗੀ ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਦੇ ਪਰਮ ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਸੀ। ਅਤੇ ਪਹਿਲੇ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰਕੇ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸਮਝ ਨੂੰ ਇੰਨਾ ਅੰਧਕਾਰਮਈ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਜੋਤ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦੇ, ਜੋ ਪਰਮ ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦਾ ਰਾਹ ਦਿਖਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਵੇਖਿਆ ਕਿ ਜਿਵੇਂ ਯਹੂਦੀਆਂ ਨੇ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਸਲੀਬ ਉੱਤੇ ਚੜ੍ਹਾਇਆ, ਤਿਵੇਂ ਹੀ ਨਾਮ-ਮਾਤਰ ਦੀਆਂ ਕਲੀਸਿਆਵਾਂ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸੰਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸਲੀਬ ਉੱਤੇ ਚੜ੍ਹਾਇਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪਰਮ ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਵੱਲ ਦੇ ਰਾਹ ਦਾ ਕੋਈ ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ, ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਯਿਸੂ ਦੀ ਬੇਨਤੀ-ਸੇਵਾ ਤੋਂ ਉਹ ਲਾਭ ਨਹੀਂ ਪਾ ਸਕਦੇ। ਉਹਨਾਂ ਯਹੂਦੀਆਂ ਵਾਂਗ, ਜੋ ਆਪਣੀਆਂ ਨਿਕੰਮੀਆਂ ਬਲੀਆਂ ਚੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਸਨ, ਉਹ ਉਸ ਭਾਗ ਵੱਲ ਆਪਣੀਆਂ ਨਿਕੰਮੀਆਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾਵਾਂ ਚੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜਿਸ ਨੂੰ ਯਿਸੂ ਛੱਡ ਚੁੱਕਾ ਹੈ; ਅਤੇ ਸ਼ੈਤਾਨ, ਇਸ ਧੋਖੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ ਕੇ, ਧਾਰਮਿਕ ਰੂਪ ਧਾਰ ਲੈਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮਸੀਹੀ ਕਹਿਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਮਨਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਖਿੱਚਦਾ ਹੈ, ਆਪਣੀ ਸ਼ਕਤੀ, ਆਪਣੇ ਚਿੰਨ੍ਹਾਂ ਅਤੇ ਝੂਠੇ ਅਚਰਜ-ਕਰਤਬਾਂ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੋਇਆ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਫੰਦੇ ਵਿੱਚ ਪੱਕਾ ਬੰਨ੍ਹ ਦੇਵੇ।” *Early Writings*, 259–261.

ਸਿਸਟਰ ਵਾਈਟ ਯੂਹੰਨਾ ਬਪਤਿਸਮਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਮਸੀਹ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਹੋਈ ਕ੍ਰਮਬੱਧ ਪਰਖਣ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਯਹੂਦੀਆਂ ਦੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਪੈ ਜਾਣ ਨਾਲ ਸਮਾਪਤ ਹੋਈ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਸੇ ਇਤਿਹਾਸ ਨੂੰ ਮਿਲਰਾਈਟਾਂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ, ਜੋ ਸਿਸਟਰ ਵਾਈਟ ਦਾ ਅਲਫਾ ਇਤਿਹਾਸ ਹੈ; ਅੰਤਿਮ ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਇਸਤ੍ਰੀ। ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਜੀਵਨ-ਮੌਤ ਦੀ ਪਰਖ ਇਸ ਗੱਲ ਉੱਤੇ ਸੀ ਕਿ ਅਤਿ ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਜਾਂ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਨਾਲ ਮਿਲਰਾਈਟ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਬਾਗੀਆਂ ਉੱਤੇ ਉਹੀ ਹਨੇਰਾ ਆ ਪਿਆ ਜੋ ਮਸੀਹ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਬਾਗੀ ਯਹੂਦੀਆਂ ਉੱਤੇ ਆਇਆ ਸੀ।

ਯਿਸੂ ਸਦਾ ਹੀ ਕਿਸੇ ਗੱਲ ਦੇ ਅੰਤ ਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਨਾਲ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ; ਇਸ ਲਈ, ਜਦੋਂ ਸਿਸਟਰ ਵਾਈਟ ਨੂੰ ਮਹਾਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਇਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਹੋਏ ਸੰਦੂਕ ਉੱਤੇ ਨਿਗਾਹ ਕੀਤੀ, 22 ਅਕਤੂਬਰ, 1844 ਦੀ ਪਰਖ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਤਾਂ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਲੱਖ ਚੁਆਲੀਹ ਹਜ਼ਾਰ ਦੀ ਪਰਖ ਇਸ ਗੱਲ ਉੱਤੇ ਹੋਵੇਗੀ ਕਿ ਉਹ ਮੇਮਨੇ ਦਾ ਪਾਲਣ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਮਹਾਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਨਗੇ ਜਾਂ ਸੰਪੂਰਣ ਸਦੀਵੀ ਅੰਧਕਾਰ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਣਗੇ। ਇਹ ਤੱਥ ਉਸ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਉੱਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਹੈ ਜੋ ਇਹ ਸਮਝਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਨਬੀ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਅੰਤ-ਕਾਲੀ

ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾ ਰਹੇ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪ ਹੀ ਲਿਖਿਤ ਗਵਾਹੀ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸਿਸਟਰ ਵਾਈਟ ਦੇਹਾਂ ਵਰਗਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ।

“ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਦੀ ਇਸ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਸੁਪਨਾ ਆਇਆ ਜਿਸ ਨੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਉੱਤੇ ਡੂੰਘਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਕੀਤਾ। ਮੈਂ ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮੰਦਰ ਵੇਖਿਆ, ਜਿਸ ਵੱਲ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਦੌੜੇ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਕੇਵਲ ਉਹੀ ਲੋਕ, ਜੋ ਉਸ ਮੰਦਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ਰਨ ਲੈਂਦੇ, ਸਮੇਂ ਦੇ ਸਮਾਪਤ ਹੋਣ ਤੇ ਬਚਾਏ ਜਾਂਦੇ। ਜੇ ਸਭ ਬਾਹਰ ਰਹਿ ਜਾਂਦੇ, ਉਹ ਸਦਾ ਲਈ ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਂਦੇ। ਬਾਹਰ ਦੀਆਂ ਭੀੜਾਂ, ਜੋ ਆਪਣੇ-ਆਪਣੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਰਸਤਿਆਂ ਵਿੱਚ ਫਿਰਦੀਆਂ ਸਨ, ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਉਪਹਾਸ ਅਤੇ ਤਿਰਸਕਾਰ ਕਰਦੀਆਂ ਸਨ ਜੋ ਮੰਦਰ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੀਆਂ ਸਨ ਕਿ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੀ ਇਹ ਯੋਜਨਾ ਇੱਕ ਚਤੁਰ ਧੋਖਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਬਚਣ ਲਈ ਕੋਈ ਖਤਰਾ ਹੈ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਨੂੰ ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਫੜ ਵੀ ਲਿਆ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਕੰਧਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਨਾ ਪਹੁੰਚ ਸਕਣ।

“ਠੱਠੇ ਦਾ ਪਾਤਰ ਬਣਨ ਦੇ ਡਰ ਨਾਲ, ਮੈਂ ਇਹੀ ਉਚਿਤ ਸਮਝਿਆ ਕਿ ਭੀੜ ਦੇ ਛਿਟਕ ਜਾਣ ਤਕ ਉਡੀਕ ਕਰਾਂ, ਜਾਂ ਜਦ ਤਕ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਅੰਦਰ ਦਾਖਲ ਹੋ ਸਕਾਂ। ਪਰ ਘਟਣ ਦੀ ਥਾਂ ਗਿਣਤੀ ਵਧਦੀ ਹੀ ਗਈ, ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਹੋ ਜਾਣ ਦੇ ਡਰ ਨਾਲ ਮੈਂ ਜਲਦੀ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਘਰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਭੀੜ ਨੂੰ ਚੀਰਦਾ ਹੋਇਆ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ। ਮੰਦਰ ਤਕ ਪਹੁੰਚਣ ਦੀ ਆਪਣੀ ਘਬਰਾਹਟ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਇਕੱਠੀ ਹੋਈ ਭੀੜ ਵੱਲ ਨਾ ਧਿਆਨ ਦਿੱਤਾ, ਨਾ ਹੀ ਉਸ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਕੀਤੀ। ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਉਪਰੰਤ, ਮੈਂ ਵੇਖਿਆ ਕਿ ਉਹ ਵਿਸ਼ਾਲ ਮੰਦਰ ਇੱਕ ਮਹਾਨ ਸਤੰਭ ਉੱਤੇ ਟਿਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਨਾਲ ਇੱਕ ਮੋਮਣਾ ਬੱਝਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਜੋ ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚੀਰਿਆ-ਫਾੜਿਆ ਅਤੇ ਲਹੂ-ਲੁਹਾਨ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਜੋ ਉੱਥੇ ਰਾਜ਼ਰ ਸਾਂ, ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਜਾਣਦੇ ਸਾਂ ਕਿ ਇਹ ਮੋਮਣਾ ਸਾਡੇ ਹੀ ਕਾਰਨ ਘਾਇਲ ਅਤੇ ਕੁਚਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਜੇ ਕੋਈ ਵੀ ਮੰਦਰ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੁੰਦਾ, ਉਸ ਲਈ ਲਾਜ਼ਮੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆ ਕੇ ਆਪਣੇ ਪਾਪਾਂ ਦਾ ਅੰਗੀਕਾਰ ਕਰੇ।

“ਮੇਮਨੇ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਅੱਗੇ ਉੱਚੇ ਆਸਨ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਇਕ ਟੋਲੀ ਬੈਠੀ ਹੋਈ ਸੀ ਜੋ ਬਹੁਤ ਹੀ ਆਨੰਦਿਤ ਦਿਸਦੀ ਸੀ। ਸਵਰਗ ਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚਿਹਰਿਆਂ ਉੱਤੇ ਚਮਕਦਾ ਜਾਪਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸਤਿਕਾਰ ਕਰਦੇ ਅਤੇ ਹਠਛ-ਭਰੇ ਧੰਨਵਾਦ ਦੇ ਗੀਤ ਗਾਉਂਦੇ ਸਨ, ਜੋ ਦੂਤਾਂ ਦੇ ਸੰਗੀਤ ਵਰਗੇ ਲੱਗਦੇ ਸਨ। ਇਹ ਉਹੀ ਸਨ ਜੋ ਮੇਮਨੇ ਦੇ ਅੱਗੇ ਆਏ ਸਨ, ਆਪਣੇ ਪਾਪਾਂ ਦਾ ਇਕਰਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਮਾਫ਼ੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਹੁਣ ਕਿਸੇ ਆਨੰਦਮਈ ਘਟਨਾ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ-ਭਰੀ ਉਡੀਕ ਵਿੱਚ ਸਨ।”

“ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਮੇਰੇ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਡਰ ਛਾ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਲਾਜ਼ ਦੀ ਇੱਕ ਭਾਵਨਾ ਜਾਗ ਪਈ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਨਿਮਾਣਾ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਇਹੋ ਜਿਹਾ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਅੱਗੇ ਵੱਧਣ ਲਈ ਮਜ਼ਬੂਰ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਹੌਲੇ-ਹੌਲੇ ਥੰਮ੍ਹੇ ਦੇ ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ਆਪਣਾ ਰਸਤਾ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੋਇਆ ਮੇਮਨੇ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹੋਣ ਲਈ ਵੱਧ ਹੀ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਕਿ ਅਚਾਨਕ ਇੱਕ ਤੁਰਹੀ ਵੱਜੀ, ਮੰਦਰ ਕੰਥ ਉੱਠਿਆ, ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ ਪਵਿੱਤਰ ਜਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜੈਕਾਰਿਆਂ ਦੀਆਂ ਪੁਕਾਰਾਂ ਉੱਠਣ ਲੱਗੀਆਂ, ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਜੇਤ ਨੇ ਉਸ ਇਮਾਰਤ ਨੂੰ ਰੌਸ਼ਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਫਿਰ ਸਭ ਕੁਝ ਘੇਰ ਅੰਧਕਾਰ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਹ ਸਾਰੇ ਅਨੰਦਿਤ ਲੋਕ ਉਸ ਜੇਤ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਏ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਰਾਤ ਦੇ ਨਿਸ਼ਬਦ ਭੈ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇਕੱਲਾ ਹੀ ਛੱਡਿਆ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਮਨ ਦੀ ਘੇਰ ਪੀੜਾ ਵਿੱਚ ਜਾਗ ਪਿਆ ਅਤੇ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦਿਵਾ ਸਕਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਸੁਪਨਾ ਹੀ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਇਹੋ ਜਿਹਾ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਮੇਰਾ ਭਾਗ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੋ ਚੁੱਕਾ ਸੀ, ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਆਤਮਾ ਮੈਨੂੰ ਛੱਡ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਕਦੇ ਵੀ ਮੁੜ ਕੇ ਨਾ ਆਉਣ ਲਈ।”

“ਇਸ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੇ ਹੀ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸੁਪਨਾ ਆਇਆ। ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਪਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਮੂੰਹ ਲੁਕਾਈ ਹੋਈ ਘੇਰ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਬੈਠੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ: ਜੇ ਯਿਸੂ ਪਰਤੀ ਉੱਤੇ ਹੁੰਦੇ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਜਾਂਦੀ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿੱਚ ਸੁੱਟ ਦਿੰਦੀ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸਾਰੇ ਦੁੱਖ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਾ ਦਿੰਦੀ। ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੋਲੋਂ ਮੁੜਾ ਨਾ ਦੇਂਦੇ; ਉਹ ਮੇਰੇ ਉੱਤੇ ਦਇਆ ਕਰਦੇ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਸਦਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਦੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦੀ। ਓਸੇ ਵੇਲੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੁਲ੍ਹਿਆ, ਅਤੇ ਮੰਦਰ ਆਕ੍ਰਿਤੀ ਅਤੇ ਮੁਖਮੁਦਰਾ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਅੰਦਰ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕੀਤਾ। ਉਸ ਨੇ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਕਰੁਣਾ ਨਾਲ ਵੇਖਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ: ‘ਕੀ ਤੂੰ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ? ਉਹ ਇੱਥੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਜੇ ਤੂੰ ਇੱਛਾ ਕਰੇ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਸਕਦੀ ਹੈਂ। ਜੇ ਕੁਝ ਤੇਰੇ ਕੋਲ ਹੈ, ਸਭ ਲੈ ਲੈ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਪਿੱਛੇ ਹੋ ਲੈ।’”

“ਮੈਂ ਇਹ ਗੱਲ ਅਕਥਣਯੋਗ ਆਨੰਦ ਨਾਲ ਸੁਣੀ, ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਨਿੱਕੀਆਂ-ਨਿੱਕੀਆਂ ਵਸਤਾਂ, ਆਪਣੀ ਹਰ ਕੀਮਤੀ ਛੋਟੀ ਧਰੋਹਰ, ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਇਕੱਠੀਆਂ ਕਰ ਲਈਆਂ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਕ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਹੋ ਲਈ। ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਖੜੀ ਅਤੇ ਦਿੱਖਣ ਵਿੱਚ ਕਮਜ਼ੋਰ ਜਿਹੀ ਸੀੜੀ ਕੋਲ ਲੈ ਗਿਆ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਉਸ ਦੀਆਂ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹਣੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ, ਉਸ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਉੱਪਰ ਹੀ ਟਿਕਾਈ ਰੱਖਾਂ, ਕਿਤੇ ਐਸਾ ਨਾ ਹੋਵੇ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਚੱਕਰ ਆ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਮੈਂ ਡਿੱਗ ਪਵਾਂ। ਹੋਰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ, ਜੋ ਉਸ ਖੜੀ ਚੜ੍ਹਾਈ ਉੱਤੇ ਚੜ੍ਹ ਰਹੇ ਸਨ, ਚੋਟੀ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਡਿੱਗ ਪਏ।”

“ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਆਖਰੀ ਪੜਾਅ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਗਏ ਅਤੇ ਇੱਕ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜੇ ਹੋਏ। ਇੱਥੇ ਮੇਰੇ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਕ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਜੇ ਕੁਝ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲਿਆਇਆ ਸੀ, ਉਹ ਸਭ ਛੱਡ ਦੇਵਾਂ। ਮੈਂ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਨਾਲ ਉਹ ਸਭ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ; ਫਿਰ ਉਸ ਨੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਅੰਦਰ ਜਾਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਇੱਕ ਹੀ ਖਿਨ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਯਿਸੂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜਾ ਸੀ। ਉਸ ਸੁੰਦਰ ਮੁਖਮੰਡਲ ਨੂੰ ਪਛਾਣਣ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਭੁੱਲ ਹੋ ਗਈ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਦਇਆਲੂਤਾ ਅਤੇ ਮਹਿਮਾ ਦਾ ਉਹ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦਾ ਹੋ ਗਈ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਸ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਮੇਰੇ ਉੱਤੇ ਟਿਕੀ, ਤਦ ਮੈਂ ਤੁਰੰਤ ਜਾਣ ਲਿਆ ਕਿ ਉਹ ਮੇਰੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਹਰ ਪਰਿਸਥਿਤੀ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਅੰਦਰਲੇ ਸਭ ਵਿਚਾਰਾਂ ਅਤੇ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨਾਲ ਪਰਿਚਿਤ ਸੀ।”

“ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਨਿਗਾਹ ਤੋਂ ਓਹਲੇ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸ ਦੀਆਂ ਪਰਖਣ ਵਾਲੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨੂੰ ਸਹਾਰ ਨਹੀਂ ਸਕਾਂਗੀ; ਪਰ ਉਹ ਮੁਸਕਰਾਉਂਦਾ ਹੋਇਆ ਨੇੜੇ ਆਇਆ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਸਿਰ ਉੱਤੇ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਰੱਖ ਕੇ ਕਿਹਾ: ‘ਭੈ ਨਾ ਕਰ।’ ਉਸ ਦੀ ਮਿੱਠੀ ਆਵਾਜ਼ ਦੀ ਧੁਨ ਨੇ ਮੇਰੇ ਹਿਰਦੇ ਨੂੰ ਐਸੀ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਝੰਝੜ ਦਿੱਤਾ ਜੋ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸ ਨੇ ਕਦੇ ਅਨੁਭਵ ਨਾ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਇੰਨੀ ਆਨੰਦਿਤ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ ਵੀ ਸ਼ਬਦ ਨਾ ਕਹਿ ਸਕੀ, ਪਰ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਅਭਿਭੂਤ ਹੋ ਕੇ ਉਸ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿੱਚ ਸਾਸ਼ਟਾਂਗ ਡਿੱਗ ਪਈ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਅਸਹਾਇ ਪਈ ਸੀ, ਤਦ ਸੁੰਦਰਤਾ ਅਤੇ ਮਹਿਮਾ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਲੰਘਦੇ ਗਏ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਐਸਾ ਜਾਪਿਆ ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਸੁਰਗ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਗਈ ਹੋਵਾਂ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਤਾਕਤ ਵਾਪਸ ਆ ਗਈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉੱਠ ਖੜੀ ਹੋਈ। ਯਿਸੂ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰੇਮ-ਭਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਅਜੇ ਵੀ ਮੇਰੇ ਉੱਤੇ ਟਿਕੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਨੇ ਮੇਰੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਭਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਸ ਦੀ ਹਾਜ਼ਰੀ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਭੈ-ਭਕਤੀ ਅਤੇ ਅਵਰਨਣੀਯ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ਭਰ ਦਿੱਤਾ।”

“ਮੇਰੇ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਕ ਨੇ ਹੁਣ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਦੋਵੇਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਗਏ। ਉਸ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਆਖਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਫਿਰ ਉਹ ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਚੁੱਕ ਲਵਾਂ ਜੋ ਮੈਂ ਬਾਹਰ ਛੱਡ ਦਿੱਤੀਆਂ ਸਨ। ਇਹ ਕਰਨ ਉਪਰੰਤ, ਉਸ ਨੇ ਮੇਰੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਹਰੇ ਰੰਗ ਦੀ ਇੱਕ ਡੋਰੀ ਦਿੱਤੀ, ਜੋ ਬਹੁਤ ਹੀ ਨੇੜੇ ਨੇੜੇ ਲਪੇਟੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਇਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਦੇ ਕੋਲ ਰੱਖਾਂ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹਾਂ, ਤਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅੰਗ-ਸੰਗ ਤੋਂ ਕੱਢ ਕੇ ਇਸ ਦੀ ਪੂਰੀ ਲੰਬਾਈ ਤੱਕ ਖਿੱਚ ਲਵਾਂ। ਉਸ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਲਪੇਟਿਆ ਹੋਇਆ ਨਾ ਰਹਿਣ ਦਵਾਂ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਗੰਢਾਂ ਪੈ ਜਾਣਗੀਆਂ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਸਿੱਧਾ ਕਰਨਾ ਅੱਖਾ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਮੈਂ ਉਸ ਡੋਰੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਦੇ ਕੋਲ ਰੱਖ ਲਿਆ ਅਤੇ ਸੰਕੜੀਆਂ ਸੀੜੀਆਂ ਤੋਂ ਆਨੰਦ ਨਾਲ ਹੇਠਾਂ ਉਤਰੀ, ਪੂਭ ਦੀ ਸਤਿਕਾਰ ਕਰਦੀ ਹੋਈ ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੈਂ ਮਿਲੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਨੂੰ ਦੱਸਦੀ ਹੋਈ ਕਿ ਉਹ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਕਿੱਥੇ ਲੱਭ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਸੁਪਨੇ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਆਸ ਦਿੱਤੀ। ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਉਹ ਹਰੀ ਡੋਰੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਸੀ, ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਉੱਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਨ ਦੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਅਤੇ ਸਾਦਗੀ ਮੇਰੀ ਆਤਮਾ ਉੱਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਹੋਣ ਲੱਗੀ।” Testimonies, volume 1, 27–29.

17 ਅਗਸਤ ਨੂੰ ਹੋਈ ਐਕਸੀਟਰ ਕੈਂਪ ਮੀਟਿੰਗ ਦੇ ਅੰਤ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ 1844 ਦੇ 22 ਅਕਤੂਬਰ ਤੱਕ ਛਿਆਸਠ ਦਿਨ ਸਨ। ਉਹ ਛਿਆਸਠ ਦਿਨ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੇ ਪੁਕਾਰ ਦੇ ਐਲਾਨ ਦੇ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਦੱਸ ਕੁਆਰੀਆਂ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਵੇਲੇ ਇਸ ਸੰਦੇਸ਼ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕੀਤਾ, ਉਹ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਤੇਲ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਵੇਲੇ ਇਸ ਸੰਦੇਸ਼ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਉਹਨਾਂ ਕੋਲ ਤੇਲ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਵਿੱਚ, ਵਿਆਹ ਤਰਸਦੇ ਰਹਿਣ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਆਰੰਭ ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ। ਕਾਨੂੰਨੀ ਵਿਆਹ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਸਭ ਆਪਣੇ ਘਰ ਚਲੇ ਗਏ ਅਤੇ ਉਡੀਕ ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਜਦ ਤੱਕ ਦੂਲੇ ਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਇਹ ਨਿਰਣੈ ਨਾ ਕਰ ਲਿਆ ਕਿ ਵਿਆਹਿਕ ਸੰਬੰਧ ਨੂੰ ਪੁਰਾ ਕਰਨਾ ਯੋਗ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਪਹਿਲੇ ਵਿਆਹ ਅਤੇ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਹੋਈ ਦੂਜੀ ਰਸਮ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਕੀਤੀ ਗਈ

ਅਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਨੂੰ ਵਿਭਚਾਰ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਤਰਸਦੇ ਰਹਿਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਇਸ ਗੱਲ ਉੱਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਸੀ ਕਿ ਦੂਲੇ ਦਾ ਪਿਤਾ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਉਡੀਕ ਕਰੇ ਕਿ ਦੁਲਹਨ ਨਾਲ ਕੀ ਹੋਇਆ। ਕੀ ਉਹ ਗਰਭਵਤੀ ਸੀ?

ਜਦੋਂ ਪਿਤਾ ਨੇ ਨਿਰਣੈ ਕੀਤਾ ਕਿ ਸਭ ਕੁਝ ਠੀਕ ਹੈ, ਤਦ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਜਲੂਸ-ਯਾਤਰਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ; ਅਤੇ ਉਹ ਰਾਤ ਨੂੰ ਇਸ ਲਈ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਪਲੈਸਟਾਈਨ ਦੇ ਦਿਨ ਦੇ ਦਮਨਕਾਰੀ ਗਰਮੀ ਤੋਂ ਬਚਿਆ ਜਾ ਸਕੇ। ਇਸੇ ਕਾਰਨ, ਦੁਲਹਨ ਦੀਆਂ ਸਹੇਲੀਆਂ, ਅਰਥਾਤ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਦੀਆਂ ਕੁਆਰੀਆਂ, ਲਈ ਇਹ ਲਾਜ਼ਮੀ ਸੀ ਕਿ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਉਸ ਪੁਕਾਰ ਦੀ ਉਡੀਕ ਵਿੱਚ, ਜੇ ਇਹ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਰਦੀ ਸੀ ਕਿ ਵਿਆਹ ਵਾਸਤੇ ਜਲੂਸ ਚੱਲ ਪਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਆਪਣੀ ਆਪਣੀ ਲਾਲਟੈਨ ਅਤੇ ਤੇਲ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਤਿਆਰ ਰੱਖਣ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸਭ ਰਾਤ ਨੂੰ ਹੀ ਹੋਣਾ ਸੀ। ਐਕਜ਼ੀਟਰ ਵਿੱਚ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਆ ਪਹੁੰਚੀ, ਅਤੇ ਜਾਂ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਜਲੂਸ ਲਈ ਪ੍ਰਚੁਰ ਤੇਲ ਤਿਆਰ ਸੀ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਜਦੋਂ ਉਹ ਸੰਦੇਸ਼ ਲੈ ਕੇ ਐਕਜ਼ੀਟਰ ਤੋਂ ਨਿਕਲੇ, ਤਾਂ ਉਹ ਇਕ ਅਜਿਹੀ ਪ੍ਰਜਾ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਦਰਸਾ ਰਹੇ ਸਨ ਜੋ ਮੁਹਰਬੰਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਕਈਆਂ ਕੋਲ ਇੰਨਾ ਤੇਲ ਸੀ ਕਿ ਉਹ 22 ਅਕਤੂਬਰ 1844 ਨੂੰ ਵਿਆਹ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਸਕੇ, ਅਤੇ ਕਈਆਂ ਕੋਲ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਛਿਆਸਠ ਦਿਨਾਂ ਦਾ ਅਰਸਾ ਉਸ ਸਮੇਂ-ਅਵਧੀ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਪ੍ਰਜਾ ਐਤਵਾਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਬੰਦ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਲਈ ਮੁਹਰਬੰਦ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਤੇਲ ਦੀ ਉਚਿਤ ਮਾਤਰਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੁਆਰਾ ਪਰਮ ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਗਏ। ਸਿਸਟਰ ਵਾਈਟ ਨੇ ਅੰਤਿਮ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਪ੍ਰਜਾ ਦਾ ਪਰਮ ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਨਾ ਦਰਸਾਇਆ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਅਲਫ਼ਾ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੁਆਰਾ ਪਰਮ ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਨ ਨਾਲ ਜੁੜੀ ਹੋਈ ਇਕ ਜੀਵਨ-ਮੌਤ ਦੀ ਕਸੌਟੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ। ਅੰਤਿਮ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਲੱਖ ਚੁਮਾਲੀ ਹਜ਼ਾਰ ਦੀ ਇਹ ਪਰਖ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੁਆਰਾ ਪਰਮ ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਨਗੇ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਇਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਜੀਵਨ-ਮੌਤ ਦੀ ਕਸੌਟੀ ਹੈ।

ਅਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਅਗਲੇ ਲੇਖ ਵਿੱਚ ਜਾਰੀ ਰੱਖਾਂਗੇ।

“ਮੰਦਰ ਦੀ ਸ਼ੁੱਧੀ ਕਰਨ ਵਿੱਚ, ਯਿਸੂ ਆਪਣੀ ਮਸੀਹਾ ਵਾਲੀ ਮਿਸ਼ਨ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਮੰਦਰ, ਜੋ ਦਿਵਿਆ ਹਜ਼ੂਰੀ ਦੇ ਨਿਵਾਸ ਲਈ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਸਰਾਏਲ ਅਤੇ ਸੰਸਾਰ ਲਈ ਇੱਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤਮਈ ਸਿੱਖਿਆ ਹੋਣ ਵਾਸਤੇ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਸੀ। ਅਨਾਦਿਕਾਲ ਤੋਂ ਹੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਇਹ ਉਦੇਸ਼ ਸੀ ਕਿ ਹਰ ਰੱਚਿਆ ਗਿਆ ਜੀਵ, ਉਜਲੇ ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਸਰਾਫ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਮਨੁੱਖ ਤੱਕ, ਸਿਰਜਣਹਾਰ ਦੇ ਅੰਤਰਵਾਸ ਲਈ ਇੱਕ ਮੰਦਰ ਹੋਵੇ। ਪਾਪ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਮਨੁੱਖਤਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਲਈ ਮੰਦਰ ਰਹੀ ਨਹੀਂ। ਬੁਰਾਈ ਨਾਲ ਅੰਧਕਾਰਿਤ ਅਤੇ ਮਲੀਨ ਹੋ ਕੇ, ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਹਿਰਦਾ ਹੁਣ ਦਿਵਿਆ ਦੇ ਮਹਿਮਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਦੇ ਦੇਹਧਾਰਣ ਦੁਆਰਾ, ਸੁਰਗ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਪੂਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਮਨੁੱਖਤਾ ਵਿੱਚ ਨਿਵਾਸ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉੱਧਾਰਕਾਰੀ ਕਿਰਪਾ ਰਾਹੀਂ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਹਿਰਦਾ ਫਿਰ ਉਸ ਦਾ ਮੰਦਰ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਇਹ ਘੋਸ਼ਣਾ ਸੀ ਕਿ ਯਹੂਸ਼ਲਮ ਦਾ ਮੰਦਰ ਹਰ ਆਤਮਾ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਉਸ ਉੱਚੀ ਮੰਜਿਲ ਦਾ ਨਿਰੰਤਰ ਸਾਕ਼ੀ ਹੋਵੇ। ਪਰ ਯਹੂਦੀਆਂ ਨੇ ਉਸ ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਅਰਥ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸਮਝਿਆ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਹ ਇੰਨੇ ਅਹੰਕਾਰ ਨਾਲ ਦੇਖਦੇ ਸਨ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦਿਵਿਆ ਆਤਮਾ ਲਈ ਪਵਿੱਤਰ ਮੰਦਰਾਂ ਵਜੋਂ ਸਮਰਪਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਯਹੂਸ਼ਲਮ ਦੇ ਮੰਦਰ ਦੇ ਅੰਗਣ, ਜੋ ਅਪਵਿੱਤਰ ਵਪਾਰ ਦੇ ਕੇਲਾਹਲ ਨਾਲ ਭਰੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਹਿਰਦੇ ਦੇ ਮੰਦਰ ਨੂੰ, ਜੋ ਇੰਦ੍ਰੀਅਕ ਵਾਸਨਾਵਾਂ ਅਤੇ ਅਪਵਿੱਤਰ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਨਾਲ ਮਲੀਨ ਹੋਇਆ ਪਿਆ ਸੀ, ਬਹੁਤ ਹੀ ਸੱਚਾਈ ਨਾਲ ਪ੍ਰਤਿਨਿਧਿਤ ਕਰਦੇ ਸਨ।

“ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਖਰੀਦਣ ਵਾਲਿਆਂ ਅਤੇ ਵੇਚਣ ਵਾਲਿਆਂ ਤੋਂ ਮੰਦਰ ਨੂੰ ਸ਼ੁੱਧ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਯਿਸੂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਉਸ ਮਿਸ਼ਨ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਹਿਰਦੇ ਨੂੰ ਪਾਪ ਦੀ ਮਲਿਨਤਾ ਤੋਂ ਸ਼ੁੱਧ ਕਰੇਗਾ,—ਉਨ੍ਹਾਂ ਸੰਸਾਰੀ ਇੱਛਾਵਾਂ, ਸਵਾਰਥੀ ਵਾਸਨਾਵਾਂ, ਅਤੇ ਬੁਰੀਆਂ ਆਦਤਾਂ ਤੋਂ, ਜੋ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਮਲਾਕੀ 3:1-3 ਉਧਰਿਤ।” The Desire of Ages, 161.

“ਨਬੀ ਆਖਦਾ ਹੈ, ‘ਮੈਂ ਇੱਕ ਹੋਰ ਦੂਤ ਨੂੰ ਸੁਰਗ ਤੋਂ ਉਤਰਦਾ ਵੇਖਿਆ, ਜਿਸ ਕੋਲ ਵੱਡੀ ਸੱਤਾ ਸੀ; ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਉਸ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਨਾਲ ਰੌਸ਼ਨ ਹੋ ਗਈ। ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਬਲਵਾਨ ਸੁਰ ਵਿੱਚ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਪੁਕਾਰ ਕੇ ਕਿਹਾ, ਮਹਾਨ ਬਾਬਲ ਡਿੱਗ ਪਿਆ, ਡਿੱਗ ਪਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਦੁਸ਼ਟ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਨਿਵਾਸ-ਸਥਾਨ ਬਣ ਗਿਆ ਹੈ’ (ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ 18:1, 2)। ਇਹ ਉਹੀ ਸੰਦੇਸ਼ ਹੈ ਜੋ ਦੂਜੇ ਦੂਤ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਬਾਬਲ ਡਿੱਗ ਪਿਆ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਨੇ ਸਭ ਰਾਸ਼ਟਰਾਂ ਨੂੰ

ਆਪਣੀ ਵਿਵਚਾਰ ਦੇ ਕ੍ਰੋਧ ਦੀ ਮਦਿਰਾ ਪਿਲਾਈ' (ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ 14:8)। ਉਹ ਮਦਿਰਾ ਕੀ ਹੈ?—ਉਸ ਦੇ ਝੂਠੇ ਉਪਦੇਸ਼। ਉਸ ਨੇ ਚੌਥੇ ਹੁਕਮ ਦੇ ਸਬਤ ਦੀ ਥਾਂ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਝੂਠਾ ਸਬਤ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਝੂਠ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਇਆ ਹੈ ਜੋ ਸ਼ੈਤਾਨ ਨੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਦਨ ਵਿੱਚ ਹਵਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਸੀ—ਆਤਮਾ ਦੀ ਸੁਭਾਵਿਕ ਅਮਰਤਾ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਹੋਰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਸਬੰਧਤ ਭੁੱਲਾਂ ਉਸ ਨੇ ਦੂਰ ਤੱਕ ਫੈਲਾ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹਨ, 'ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਕੇ ਸਿਖਾਉਂਦੀ ਹੈ' (ਮੱਤੀ 15:9)।

"ਜਦੋਂ ਯਿਸੂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸਰਵਜਨਕ ਸੇਵਕਾਈ ਆਰੰਭ ਕੀਤੀ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਮੰਦਰ ਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਧਰਮਨਿੰਦਾ-ਭਰੀ ਅਪਵਿੱਤਰਤਾ ਤੋਂ ਸੁੱਧ ਕੀਤਾ। ਉਸ ਦੀ ਸੇਵਕਾਈ ਦੇ ਆਖਰੀ ਕਰਮਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਮੰਦਰ ਦੀ ਦੂਜੀ ਸੁੱਧੀ ਸੀ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਆਖਰੀ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਕਲੀਸਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਦੋ ਵੱਖਰੇ ਸੱਦੇ ਦਿੱਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਦੂਜੇ ਦੂਤ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਇਹ ਹੈ, 'ਬਾਬਲ ਡਿੱਗ ਪਿਆ ਹੈ, ਡਿੱਗ ਪਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਮਹਾਨ ਸ਼ਹਿਰ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਵਿਚਾਰ ਦੇ ਕ੍ਰੋਧ ਦੀ ਮਦਿਰਾ ਸਭ ਕੌਮਾਂ ਨੂੰ ਪਿਲਾਈ ਹੈ' (ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ 14:8)। ਅਤੇ ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੀ ਉੱਚੀ ਪੁਕਾਰ ਵਿੱਚ ਸਵਰਗ ਤੋਂ ਇੱਕ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ, 'ਉਸ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਆਓ, ਹੇ ਮੇਰੇ ਲੋਕੇ, ਤਾਂ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਦੇ ਪਾਪਾਂ ਵਿੱਚ ਭਾਗੀ ਨਾ ਬਣੋ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੀਆਂ ਬਿਪਤਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਵੀ ਨਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੋ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਦੇ ਪਾਪ ਅਕਾਸ਼ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਗਏ ਹਨ, ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਉਸ ਦੀਆਂ ਅਧਰਮਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਹੈ' (ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ 18:4, 5)।" Selected Messages, ਪੁਸਤਕ 2, 118.